

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

V. (XXI.) ÉVFOLYAM, 29. SZÁM 2010. JÚLIUS 23.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

**FELSORAKOZTAK!
KI ÁLLÍJJA MEG ŐKET?**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESSZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

NEM ENGEDNEK A 29-BŐL

A kormány nem enged az IMF-nek a 29 pontos csomagjából. Ez volt a hét nagy híre. Hát, igen! A Fidesz vezetése alaposan felkészült az ideai választásokra. Orbán Viktor még az EP-választások előtt végigjárta az EU-országok vezetőit, és nyilván megkérdezte tőlük: mire számíthat, ha idehaza győznek? Gondolom, biztatták. Vágjál csak bele! Ne féjl, majd mi segítünk! A Fidesz elnöke sok mindent megélt már, s nyilván tudta, hogy nem kell mindent készpénznek venni. Akkor azonban nyilván úgy tűnt, hogy a leendő Fidesz-kormánynak lesz egy kis mozgástere. Talán a németektől kapott egy kis pluszbiztatást is, mondván, hogy „egy család vagyunk”, „jól ismerjük Orbán urat”, meg ilyesmi. Persze, ez még előtte volt a görögországi eseményeknek, s akkoriban még az euró összeomlását sem emlegették, mint olyan eseményt, amely bármikor bekövetkezhet. Mára azonban megváltozott a helyzet. A németek nem tudnak megegyezni a franciákkal arról, hogy miként is kellene megmenteni a tőkés Európát. Magyarán: ki vezesse a folyamatot, ki járjon jól, a németek vagy a franciák? A maga módján mindenki berendezkedik valamiféle nemzeti önvédelemre, vagyis, nem nagyon számít, hogy mi lesz a többiekkel, csak nálam legyen nyugi. A kelet-európai „új gyarmatok” meg végképpen nem érdekesekek, legalábbis addig nem, amíg nincs nagy balhé.

Az amerikaiak szép szavakat üzengetnek. Martonyi János minap azzal próbálta

levenni lábáról Clinton asszonyt, hogy a két országot nem csak a közös érdekek, de a közös értékek is összekötik, a piacgazdaság, meg a demokrácia, meg ilyesmi. Ja, és persze azzal is, hogy a közös értékek védelmében milyen nagy jelentősége van a Fidesz kétharmados győzelmének. Ez az érvelés, gyanítom, nem hatotta meg az IMF delegációját, amelyik a múlt héten tárgyalt Budapesten, bár kétség kívül el kellett gondolkodni rajta. Mindez nagyon szép és jó, de bennünket a pénzünk érdekel, miniszterelnök úr! – mondhatták az IMF emberei, akiket nyilván azért küldtek ide, hogy vasaljanak ki a kormányból mindent, amit lehet. A Fidesz nagy aduját, miszerint a kétharmados többség a stabil kormányzás jele, még a visszajára is fordíthatták, mondván, ha ilyen erősek vagytok, a saját népetekből verjétek ki a pénzt, és ne a bankokat és ne a multinacionális vállalatokat molesztáljátok!

Úgy hírlik, hogy a kormány nem engedett a 29-ből, vagyis azokból az elképzelésekből, amelyeket a miniszterelnök terjesztett elő a gazdaság rendbetételére. A 16 százalékos egységes személyi jövedelemadó, és sok minden más, persze, nem jó a dolgozó embereknek. A bankok megadóztatásának szándéka azonban olyan jel, amit értékelni kell. Kétség kívül azt jelzi, hogy Orbán Viktor megértett egy fontos dolgot: a kapitalizmus érdeke most azt követeli, hogy némileg korlátozzák a tőkét. S, még valamit mutat: eltérően elődeitől, a miniszterelnök nem adta meg magát azonnal a nemzetközi tőke nyomásának.

SZAKSZERVEZETI FIZETÉSEK

A Fidesz nem kér a szakszervezetekből. Nem üzen hadat nekik, nem támadja őket nyíltan, legalábbis eddig így volt, de nem is kívánja a maga képzelt világába beépíteni őket. Ez nem újdonság. Tudható volt azóta, hogy annak idején a Fidesz nem állt a Liga által szervezett tüntetések és népszavazási kezdeményezések mellé. Gaskó István, a Liga elnöke sem kapta meg azt a politikai támogatást, amire vágyott. Magyarán: amíg az agrárgazdák elnöke ott ülhet a parlamenti sorokban, a Liga elnökének marad a szakszervezeti küzdelem. Nem tudom, hogy mivel húzta ki a gyufát, de az új hatalom keze most hozzá is elért. Selmecei Gabriella, a Fidesz képviselője állt elő a követeléssel, hogy bizony, bizony meg kellene nézni, vajon mennyi pénzt keresnek az állami vállalatok szakszervezeti vezetői. Példának okáért Gaskó István. Selmecei szerint másfélmilliót. A Fidesz itt a tömegpszichózisra játszik. Hergeljük fel a népet, amely elég nyomorúságosan él, s majd a tömeghangulat elsöpri őket. Nos, én a szakszervezetek helyében nem védekeznék, hanem pontosan megmondanám, hogy ki mennyit keres, és ennek mi a jogi alapja. Szerény véleményem az, hogy a szakszervezeti vezetőknek nem illő többet keresniük, mint a munkásoknak, az általuk képviselt dolgozóknak. Egyébként miként éreznék át az emberek gondjait? Ha nyilvánosságra hozzák mindezt, az is ki fog derülni, hogy az állam, tegyük hozzá, a tőkésállam, hol és miként akarja megvásárolni a szakszervezeti vezetőket. Ne felejtjük el ugyanis, hogy húsz éven át kis hazánk osztályharctól mentes övezet volt, a multinacionális vállalatok paradicsoma. Ebben szerepe volt annak is, hogy a magyar dolgozó még nem ébredt fel. A szakszervezetbe is alig-alig lépnek be. De szerepük volt a szakszervezeti vezéreknek is, akik visszatartották a háborútól még azon keveseket is, akik küzdeni akarnak. Most persze változik a világ, s változik a szakszervezetek világa is, s talán felébredünk, mi, valamennyien.

THÜRMER GYULA

TANULNI! OLVASNI! BESZÉLNI! EZ A FEJLŐDÉS ALAPJA

BESZÉLGETÉS TÓTH ISTVÁN BÁNYAMÉRNÖKKEL,
KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ELNÖKKEL

Tóth Pistát minden párttag ismeri. Élő legenda, akit hallgatni felér egy egyetemi előadással. Óriási tapasztalattal rendelkezik, és mindig a jövőbe tekint. Nyugalmazott bányamérnök, tizenvalahány szabadalmazott találmánya van, de úgy beszél, hogy mindenki megértse. Nem, ő nem hordja fenn az orrát, ahogy mondani szokták. Tóth Pista örökifjú, nem is készül az öregségre. A fiatal nemzedéknek is ezt üzeni: tanuljatok, olvassatok, beszéljete! Megöregedni nem lehet elég későn!

– *Hogyan lettél párttag?*

– Nem születtem bele a mozgalomba. A tanyavilág végtelen sötétjébe születtem, ahol tombolt a TBC, az analfabetizmus, a testi és szellemi elnyomódás.

A köztünk élő, ritkán megszólaló cselédemberek gyűlést tartottak és jegyzőkönyvet vezettek, elvtársnak szólították egymást. Fegyelmezettek voltak. Ez mélyen megmaradt bennem. Honnan hozták ezt a forradalmi öntudatot? Talán 1919-ből. A felszabadulás után hangos szó nélkül osztották fel a papi birtokot, becsületesen. Igen, felszabadultunk, ha azt is felszabadulásnak nevezhetjük, hogy a szocializmus felszámolta a TBC-t és más halálos kórokat.

Rövid idő, de hosszú út vezetett engem a cselédsorsból az öntudatig. 1956 novemberében lettem az MSZMP tagja. Szemben a régi idők árnyaival – katonatisztek, birtokosok, papok – Kádár János volt a reménységem. Higgadt, jószándékú politikus. A megemlékezéseken ez mindig átcikázik a gondolataimon. Nincs proletárorszón, nem hiszek benne. A marxizmus tantárgy volt, amit megtanultunk. A matek és a marxizmus voltak a kedvenceim, mert logikusak. Az elbutulás ellen ma is megoldok néhány matematikapéldát. A kommunista társadalom eljövetele elkerülhetetlen, ha megmarad az emberi faj. „Én hazám, fajom és emberiségem iránt ismerem szép kötelességem” – írja József Attila. Kapcsolatom a párttal örökös maradt.

– *Hogyan lettél bányász?*

– A nyolcadik osztály elvégzése után munkát kellett keresni, mert a kis földből nem tudott megélni a család. 16 évesen lettem bányász. Így kerültem Tatabányára.

Tóth István

1937. szeptember 10-én született Puzstamonostoron. Szülei uradalmi cselédek voltak, rajta kívül még hat fiút neveltek. 1949-ig a tanyavilág egyházi elemi iskolájába járt. Miután beköltöztek a faluba, a prépostság általános iskolájában tanult tovább. Megismerte a szenvedést, a nyomort, a nélkülözést. Később a Tata-bányai Bányaiipari Technikum hallgatója lett, majd a Miskolci Egyetem Bányamérnöki Karán diplomázott 1963-ban. Harminc esztendőn keresztül vezető beosztásban dolgozott, bányauzemi főmérnök, osztályvezető volt. A 80-as évek elején a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem gazdálkodási szakát is elvégezte. Speciális bányamunkákhoz szakmérnöki képzettséget szerzett és ipari robbantásvezetői vizsgát is tett. Szakmájában kimagasló eredményeket ért el: több száz újítás és találmányok tezik színessé és tartalmassá életútját.

A nyarakat és a hétvégeket a bányában töltöttem. Nagyon megszerettem ezt a munkát. Itt muszáj volt egymást tisztelni, egymást segíteni. Ez a munka hihetetlen emberi tartásra tanít. Iskolába ösztöndíjasként kerültem. A fizikai munkások között érzem ma is igazán jól magam.

– *Mi a véleményed az elmúlt idők változásairól?*

– 1956 volt az első állomás. Aztán a tanulmányaimnak és a sorsomnak köszönhetően az 1970-es években felismertem, hogy valami nem jól működik. Túlhangsúlyozottá váltak az anyagi érdekek, a

karrier és rosszul működött a káderpolitika. Megjelentek a polgárgyerekek, akik meg nem érdemelt funkciókat kaptak. Aztán jött a „spontán privatizáció”. Ekkor ölték meg a tisztességes munka becsületét. És jött az idealizmus, a szociáldemokrácia a maga mérhetetlen bűneivel. Beköszöntött a kapitalizmus.

– *Mit üzensz a fiatal nemzedéknek?*

– Becsülettel tanuljanak, és ne engedjék átmosni az agyukat! Olvassanak sokat, tanuljanak meg beszélni, mert szükség van rá. Beszéljenek és tanítsák egymást, mert így lehet a legtöbbet tanulni. A történelem mozaikokból áll. Attól függően értelmezik, hogy ki hol állt. A fiataloknak ezt kell tudni összerakni egészszé. Minket meg nyugodtan mosolyogjanak meg, de ne felejtsek, hogy mi is voltunk gyerekek, és ők is lesznek öregek. Az utóbbit lehetőleg kerüljék el! Őrizzék meg szívükben gyermeki mivoltukat.

Legyenek jó hazafiak, jó magyarok, mert az internacionalizmus alapfeltétele a hazafiság. Hogyan szeretheti valaki a többi nemzetet, ha nem szereti saját családját és népét?

– *Gondolkoztál a Munkáspárt jövőjén?*

– Az embernek kötelessége gondolkodni a családja jövőjén. Mikor az ember mindenképpen elveszít, megmarad a párt. A párt, ahol szívesen látott családtag mindig. Két dolgot javasolnék: egy szervezetit és egy módszertant. A párton belül, a párt mélyéből kellene megszületni az új pártnak. Ez nem frakciózás, ez más. A régiből kell csinálni egy újat. Minden alapszervezetben van egy hadra fogható, épkezláb ember. Őket kell összegyűjteni, és például a gyári akciók köré egy országos parancsnokságot ki nevezni. A párttagokkal való elbeszélgetésen fel lehet mérni, hogy hány ilyen ember van. Egy-egy kis forradalmi csoportot úgy kell felépíteni, hogy legyen valakinél autó, mobiltelefon és Internet mindenképpen. Megjelenik nálunk egy-egy fiatal, eljön a taggyűlésre, aztán eltűnik. Ez így nem jó. Ilyen formában munkát lehet nekik adni. A szervezetek a pénzt ne székházakra, hanem akciókra költsek, konkrét politikai munkára! Az így felépített hálózatot kell működésbe hozni.

Olyan feladatot kell megcélózni, amit el is lehet végezni!

AZT HITTED, EGYEDÜL JÖVÖK HOZZÁD, KEDVESKÉM?

Az Orbán-kormány a Nemzetközi Valutalappal (IMF) szemben is kitar a bankadó mellett, és ellenezi a további megszorításokat. Félő azonban, hogy ez csak időnyerés az önkormányzati választások előtt, s az októberi, elsöprő Fidesz-győzelem után jön a lakosság újabb megsarcolása. A Magyar Szocialista Párt megújulást hirdető új vezetése az eset kapcsán bebizonyította: a párt továbbra is a nagytőkét, a bankokat, az IMF-et védi a dolgozó emberekkel szemben.

Megállapodás nélkül utazott vissza Budapestre Washingtonba az IMF küldöttsége, és az Európai Bizottság is elhalasztotta a magyar hitel-felülvizsgálat lezárását. Mind a két intézmény szerint „nehéz döntéseket” kell hoznia a kormánynak a költségvetési hiány csökkentése érdekében, a deficitet pedig már jövőre 3 százalék alá kell vinni a hivatalos közlemény szerint, de mi van mögötte?

Az MSZP-kormány 2008-ban kapott összesen 25 milliárd eurós hitelkeretet az Uniótól, a Világbanktól és az IMF-től. Gyurcsány Ferenc szerint ennek egyetlen egy feltétele volt, hogy 3,8 százalék maradjon az állam ideai hiánya. Mint később kiderült, Gyurcsány ebben is hazudott, az egyezség része volt a 13. havi nyugdíj elvétele, a nyugdíj-korhatár emelése, az adóemelés. Összegezve: az általános lakossági megszorító csomag.

Gyurcsány, majd Bajnai Gordon teljesítette az alkut, végül a pénz egy részét nem is kellett felvenni. Most Washingtonban és Brüsszelben azt mondják, hogy tovább kell menni ezen az úton, azaz költsön még kevesebbet a magyar állam. Ez még akár szépen is hangozhatna... Ennek egyik útja lehetne, hogy a kormány megvonja a multiknak adott kedvezményeket, kiszáll néhány értelmetlen uniós vagy NATO-projektből (például kivonjuk a csapatokat Afganisztánból és Koszovóból, nem költünk méregdrága és felesleges fegyverzetre – na jó, ez szóba sem került), netán extraadót szabunk ki a bankokra és megvámoljuk a nagy vagytonokat. Ez az, amire az IMF és a többiek is határozott

VÁLSÁG

százalékos egységes adórendszer, a minimálbér megadóztatása nem sérti az érdekeit. Sőt. Ugyanakkor Orbánék most nem merték a középosztálynak nyújtott támogatást csak a szegényebbekkel, a lakosság túlnyomó többségével megfizettetni. A szükséges 200 milliárd forintot viszont valahonnan elő kell teremni. Itt jött képbe a bankadó ötlete. Az említett hitelkeretből a bankok bőségesen kaptak pénzt, éves nyereségükből is bőségesen futná erre. Volt is rá példa már Magyarországon és a világban is. Washingtonban és Brüsszelben azonban most sikítófrászt kaptak az ötlettől. A 200 milliárd forint az ő viszonylatukban nem pénz, meg aztán be is lehet majd hajtani – így vagy úgy – a lakosságon. Azonban éppen a válság közepén, a görög óriástüntetések idején elfogadhatatlan lenne, ha egy kis állam precedenst teremtené: lehet velük is szembeállni, lehet most is bankadót bevezetni. Ezért reagáltak hisztérikusan az urak, s repültek el gyorsan Budapestről. Orbánék összességében nem sokat kockáztattak. Igaz, hogy a hitel negyedik részletét nem tudják most lehívni, de a pénzre most már nincs szükség. Nem kell attól sem félniük, hogy a Nyugat retorziókkal él, ennyit tényleg nem ér meg 200 milliárd forint. Ráadásul a tárgyalások összel folytatódnak. S meglehet, éppen ez a lényeg: a Fidesz-kormány időt akart nyerni. Az októberi önkormányzati választásokig semmilyen megszorító intézkedés nem vezethető be, hiszen abban az esetben

veszélybe kerülhetne a mindent elsöpítő győzelem. Nem tudnák megszerezni a még nem narancsos városokat, elsősorban Budapestet. Nem utolsó szempont az sem, hogy miután a jobboldali szavazóknak szimbolikus gesztust tettek a ketős-állampolgársággal, a Trianon-émlénnappal, most a baloldali voksok begyűjtésén van a hangsúly. Lázár János fideszes frakcióvezető már-már munkáspárti retorikával szolt: „Soha semmilyen körülmények között nem fogunk olyan törvényeket támogatni, amelyek megsarcolják a magyar embereket, amelyek elveszik a nyugdíjasok pénzét. Ezért azt kérjük a kormánytól, hogy tartson ki a különadó rendszerénél, és húsz év után végre legyen egy olyan gazdaságpolitika, amelyben azok viselik a terheket, akiknek van pénze. Mi vissza fogjuk venni ezeket az extra-profitokat!” Szép-szép, kérdés azonban, hogy ezek a szavak megmaradnak-e az őszi újabb győzelem után is? Miután már lényegében mindent megszereztek, mindent uralnak az országban? Akkor is ugyanolyan karakának lesznek az IMF uraival, avagy inkább viszszaemlékeznek is megfizetik nekik a mostani keménykedés számláját? Visszakapják az elveszített 200 milliárdot, kamatostul? Aki egészen biztosan nem fogja a pénzét soha visszakapni, az a devizahiteles, aki az újabb mélypontra került forint miatt megint magasabb törlesztőrészt lesz kénytelen fizetni. Mert az IMF-fel ugyan valóban lehet és kell is szakítani, azonban a döntés időzítése és fideszes kommunikációja szokás szerint százezreknek okozott kézzelfogható kárt. ■

nemet mondanak, hiszen pont a fentiek érdekeit képviselik. A másik lehetőség, hogy az állam szociális kiadásait csökkentjük a minimumra, azaz kicsit leegyszerűsített példával élve: a nyugdíjak csökkentésével fizetjük ki a multik extra-támogatásának árát. Lehetne és kellene persze az állami bürokráciát is csökkenteni, mára már fel is merült, de az eddigiekben láttuk, hogy az hosszú és bajos dolog, egyszerűbb volt iskolákat és kórházakat bezárni. A Fidesz kormány a középosztályt – alapvetően a havonta 350 ezer forint felett keresőket – akarja megerősíteni, úgy, hogy nem vesz el a nagyon gazdagoktól. A 29 pontos programmal alapvetően nem lenne baja az IMF-nek, hiszen például a 16

KIT VÉDENEK A SZOCIALISTÁK?

Új vezetés, régi érdekek. A Magyar Szocialista Párt új elnöke heves támadást intézett a kormány ellen az IMF-el való tárgyalások megszakítása miatt. Mesterházy Attilának abban persze igaza volt, hogy Kósa Lajos és Sziijártó Péter után ezúttal az IMF-el való ideiglenes szakítás gyengítette a forintot. Azonban magáról a Valutalappal történő együttműködésről, az IMF érdekeinek kiszolgálásáról a szocialista elnök megint elfelejtett beszélni. Védte helyette Simor András jegybankelnök havi nyolcmillió forintos fizetését. Mert szerinte – s melleleg, az IMF szerint is – ez az egyetlen garanciája a Magyar Nemzeti Bank függetlenségének. Havi nyolcmillió forint – valljuk meg, ez inkább jól számszerűsíthető függőség. Az MSZP új vezetője láthatóan érti, támogatja, és főként megéli ezt a függőséget.

MUNKANÉLKÜLI KÉRDEZZ-FELELEK

• Miért égető probléma a munkanélküliség?

Minden ember vágya, hogy el tudja tartani magát, a családját. Szeretne minél jobban élni, gyermekeit boldogságban, szeretetben, minél nagyobb anyagi biztonságban felnevelni és felkészíteni az életre, hogy ő is meg tudja adni utódainak legalább azt, amit neki is megadtak. Ma Magyarországon nagyon sok ember nem tudja megteremteni az anyagi feltételeket a boldoguláshoz. Nemcsak a családot nem tudják eltartani, hanem saját magukat sem. Ez eladósodáshoz, reményvesztettséghez, testi-lelki leépüléshez vezet, amit a társadalom hosszú távon újratermel.

• Miért létezhet mégis munkanélküliség?

Azért, mert az emberek nem rendelkeznek olyan eszközökkel, géppel, tőkével, vagyis pénzzel, amivel álmaikat megvalósíthatnák. Aki e dolgok híján van, az kénytelen önmaga szellemi-fizikai tudását eladni, hogy vágyait megvalósíthassa. A szükséges javak a gazdagok birtokában vannak, akiket nem érdekel az emberek sorsa. Őket csak az érdekli, hogy minél kisebb befektetéssel minél nagyobb profitra tegyenek szert. Megtehetik, hogy inkább egy embert hajszoljanak túlórában, hétköznap-vasárnap, minthogy

felvegyenek még valakit, aki után további járulékot kellene fizetniük. Megtehetik, mert a kapitalista rendszer őket támogatja – az emberek kárára.

• Hogyan lesz valaki munkanélküli?

Úgy, hogy azok közé tartozik, akiket ez a rendszer nem támogat. Nem fontos, mekkora a szakértelme, az elhivatottsága. Egyszerűen abba a társadalmi rétegbe tartozik, akit munkásnak, dolgozónak hívnak. Lehet ezt szebb szavakkal mondani, de a lényeg nem változik: aki szellemi vagy fizikai munkájából kénytelen megélni, az a munkásosztály szerves részét alkotja. Azért lehet munkanélküli, mert éppen senkinek nincs szüksége a tudására, vagy ha szüksége is lenne, nem hajlandó azt megfizetni. S ezzel a gazdagok sikeresen zsarolhatják a még dolgozókat is, alacsony bérért foglalkoztathatják őket, hiszen sokan – elkeseredettségükben – éhbérért is elvállalnak mindent. Zsarolnak a jól bevált mondattal: „Ha nem tetszik valami, akkor el lehet menni, bármikor felvehetek helyetted mást”.

• A munkanélküli tényleg „élősködő”?

Egyáltalán nem! Ma Magyarországon úgy állítják be, aki munkanélküli, az a társadalom testén élősködik. Ezért él egyre rosszabbul a még dolgozó munkás is. Ez nem igaz!

Azért vannak munkanélküliek, mert nincs a munkaerőpiacon munka! Nincs gyár, nincs termelőüzem, egyre kevesebb az építkezés. Ha nincs termelés, a szolgáltatások iránt is csökken az igény. De csak az jogosult az ellátásra, aki amíg dolgozott, befizette a járulékait. Nem mások pénzén élősködik! Épp ellenkezőleg! Azok élősködnek rajta, akik mondják!

• Van-e kiút a munkanélküliségből?

Igen, van. De nem az egyén szintjén, hiszen a személyes munkavállalás ma már csak két munkanélküliség közötti hosszabb-rövidebb időszak. A megoldás abban van, ha a dolgozó felismeri ezt a problémát, s azt is, hogy ezt egyedül nem tudja megoldani. Csak akkor, ha összefog a többi munkással. Egy az érdekük, ha más-más szakmában is dolgoznak. Mindenki meg szeretne élni, de ez csak összefogással működhet.

S ez sem egyszerű. A kapitalizmus hasznát élvező elit, a tőkescsoportok és azok kiszolgálói a gazdagok érdekeit nézik, nem a normális emberek érdekeit! Mindent megtesznek, hogy ez a „munkásösszefogás” ne jöjjön létre.

• Mit tesznek az összefogás ellen?

Azt hangoztatják, hogy nincs munkás, nincs munkásosztály. Elhítetik, ha magyar

vagy, akkor több vagy más nemzetnél. Elhítetik, hogy minden más nemzet, ki-sebbség élőködi rajtad. Azt mondják, azért nem boldogulsz, mert téged meglolpnak, élőködi a nemzet testén, és ennek te iszol meg a levét.

• Mi az igazság?

Az igazság az, hogy minden ember egyforma: meg akar élni. Van olyan, aki már más nem lévén, nem találván munkát, a bűn útjára tér. De ez a fennálló rendszer bűne, nem az egyéné! Ha lenne más út a vágyaik eléérésére, akkor nem a bűn útját választanák. Nem véletlen, hogy az „átkosnak” kikiáltott rendszerben kötelező volt munkát vállalni. A jelenlegi rendszer viszont nem ad a munkásnak alternatívát az összefogáson kívül.

• Hogyan lehet létrehozni az összefogást?

Tudatosan! Keresni kell a végzettségünknek megfelelő szakszervezetekkel a kapcsolatot. Be kell lépni a szakszervezetbe! Ott kell elmondani a problémákat, s kényszeríteni kell a szakszervezeti vezetőt, hogy álljon ki a dolgozók érdekeiért. Olyan vezetőket kell választani, akik hajlandóak valódi érdekképviselőkként fellépni. Ráadásul munkanélküli is lehet szakszervezeti tag, nem csak a még dolgozó ember!

• Megoldást ad a problémákra az összefogás?

Ebben a rendszerben a dolgozók problémáira nincs tényleges megoldás. A jelenlegi helyzetben az összefogással jelentősen lehet csökkenteni a gondokat, megszüntetni véglegesen nem. Amíg a gazdagok uralkodnak Magyarországon, addig lesz munkanélküliség is, hiszen ők mindenáron védelmezik kiváltságaikat, pénzüket. Amíg nem kötelezik rá őket, inkább egy embert hajszolnak a végtelenségig, mintsem kettőt alkalmaznának tisztességesen. Így maradhat a zsebükben sok pénz helyett nagyon sok.

• Mi értelme így az összefogásnak?

Ha körbenézünk a nagyvilágban, láthatjuk: ott, ahol a munkások összefognak, harcolnak a jogaikért, jobb körülményeket vívnak ki, mind a dolgozó munkásnak, mind a munkanélkülinek. Ezt elsősorban összefogással érték el. Látjuk: jobban él a német munkás, az angol, a francia. Harcol a görög munkás a sérelmeiért, azért, hogy ne vehessenek el tőle még többet. Ha többet akarunk, mint ami jelenleg adott, azért meg kell küzdeni. Ahogy szokták mondani: a sült galambok kora lejárt.

Egyedül kevesek vagyunk – együtt bármit elérhetünk. ■

REMÉNYTELEN MUNKANÉLKÜLISÉG

Évtizedekig nem is sejtettem, milyen lehet munkanélkülinek lenni. Ma már tudom: megalázó. Mikor először kellett a munkanélküli hivatalba mennem, reménykedtem, hogy hamarosan munkám lesz. Nem akartam elhinni azokat a szóbeszédeket, amiket másoktól hallottam – ez a hely sosem ad munkát nekünk. Bíztam benne, hogy én leszek a kivétel, és gyorsan elhelyezkedek. Tévedtem. 40 perccel a hivatal nyitása előtt érkeztem. Meglepve láttam, hogy már megelőztek páran. Szomorú tekintetű emberek álltak a bejárat előtt. Egyes társaság várakozott, nők, férfiak, fiatalok, idősek. Teltek a percek, gondolataim kavargtak. Papírjaimat nézegettem, hogy mindent elhoztam-e magammal? Kinyílt az ajtó, betódult az akkora már vagy nyolcvan főre duzzadt tömeg. A regisztrációs pulthoz értünk, csak néhány ember volt előttem. Ekkor egy hivatali dolgozó bekiabált a tömegbe, hogy akik időpontra jöttek, azok menjenek előre. Elkeseredetten láttam, hogy nagyon sokan elém álltak. Végre sorra kerültem. A pulthoz léptem és érdeklődtem, mi a teendőm. Kezembe nyomtak pár papírt, hogy pontosan töltssem ki őket. Agyonfénymásolt lapok voltak, dupla példányban. Kérdeztem a pult mögötti hivatali hölgyet, hogy kaphatnék-e indigót, úgy gyorsabban végeznék. Félvállról válaszolt: minek, nem ér rá kitölteni egyesével? Meglepődve fordultam el. Helyet kerestem, ahol kitölthetem a lapokat. Meglepődve tapasztaltam, hogy az nincs. A néhány állópult megtelt „kollégával”, jobb híján a falnak simítottam a papíromat, és kitöltöttem. Visszatértem a hölgyhöz és odaadtam a papírokat, aki gyors átolvasás után tájékoztatott, hogy három hét múlva kell visszajönnöm, de ne aggódjak, a segély a mai naptól jár.

Mikor kijöttem az épületből, borzasztóan éreztem magam. Annyira megalázó volt az egész! Lehet, én fűztem túl nagy reményeket e hivatalhoz, lehet, az eddigi munkáim fegyverzettsége, vagy egyszerűen a beállítottságom miatt éreztem úgy, hogy nem törődnek velem, nem számítok már. Vissza mentem a kijelölt időpontban, gondoltam, gyorsan végezhetek. Persze megint rá kellett jönnöm, hogy naív vagyok, ugyanis az időpontot nem csak én kaptam, hanem még

sokan mások. Türelmetlen várakozás következett órákon át, majd egyszer csak szólítottak. Pár perc beszélgetés következett. Milyen munkát vállalnék, hajlandó lennék-e messzebb utazni, mennyi pénzt szeretnék keresni? Az adatokat felvitték az adatbázisukba, még az is eszembe jutott, hogy egy rendszer részese lettem, remélhetőleg lesz munkám, tudjuk fizetni a családi kiadásokat, a lakástörlesztőt és a gyerekeknek is megvehetjük a tanszert, vagy a nyáron mehetnek táborba. Végül kaptam egy kis füzetecskét, fehér színt. Majd a hölgyike közölte: két és fél hónap múlva jöjjenek vissza, és addig minimum három munkahelyet keressenek fel, és ebbe a könyvbe vezessenek bele.

Eddig tartott, míg rájöttem, hogy ez a hivatal nem segít munkát találni. Ez csak arra való, hogy az állam mellét veregetve mondhassa, hogy „mindent elkövetnek”. Ez a hivatal nem a munka világába segít visszailleszkedni, hanem 9 hónap alatt belenevel a munkanélküliségbe.

Szorgalmasan nekiálltam munkahelyet keresni. Önéletrajzomra pontosan 6 százalék válaszolt. Sajnos ők sem azért, hogy számomra megfelelő állást ajánljának. Volt közöttük callcenter-es, biztosítási szakember, befektetési tanácsadó, értékesítői megkeresés. Csak olyan, amiből nem lehet megélni.

Reményem, lelkesedésem egyre csak fogy. Már alig tudok aludni éjszakánként. Nem tudom, miből fizetjük majd a csekkeket, miből jut a lakástörlesztésre, ennyivalóra, rezsire. Nagyon szűkösön élünk, amit kapok munkanélkülit, nem fedezi a kiadásainkat. Mi lesz velem így, a családommal, mi lesz a többi fiatalal, mi lesz az országunkkal? Ismét több millió koldus országá lettünk.

Tenni kell valamit! Nem szabad tovább várnunk arra, hogy megmondják a nagyurak a parlamentben a tutit, a munkahelyen a főnökök, hogy miként legyen.

Ők csak a saját hasznukat lesik, nem velünk törődnek. Össze kell fognunk, legyen az még dolgozó munkás, legyen az munkanélküli, legyen tanár vagy diák, vasas, vagy könnyűipari munkás.

Közösen kiharcolhatjuk magunknak, ami jár nekünk.

MENNYI A MAGYAR IGAZSÁG?

Nem túl divatos, de sajnos mára klisé: az elmúlt húsz évben Magyarország urai eladtak, elherdáltak, zsebre vágta mindent, amit az előző rendszer megteremtett. Nem csak gyárat, termelő üzemet, mezőgazdasági központokat tettek tönkre, de önkormányzatokat, iskolákat, kórházakat is a csőd szélére – ha nem a közepére – vezettek.

Szép, gondoskodó vezetés volt ez! Persze, nem is tették önzetlenül: míg a falvak elnéptelenedtek, a gyárvárosok kiürültek, addig a jól helyezkedő hölgyek-urak jól megtölték a bankszámlájukat. A mi pénzünk-ből, szüleink, nagyszüleink verejtékes munkájának eredményeiből.

De még ez sem volt elég, eladósítottak minket maszlag reklámokkal személy szerint, s eladósították államunkat „csak úgy” általában.

Ezért lóghatnak ma nyakunkon az IMF és az EU vérszívói. Ezért gondolhatják könnyedén: ők mindent megmondhatnak, mit, s hogyan tegyünk. Egyszerű,

s valahol jogos az elméletük alapja: adós, fizess! S az senkit nem érdekel, hogy miből, vagyis – mint napjainkban beigazolódott – nagyon is fontos, hogy a hajdanvolt nemesi adómentesség elve mentén megmaradjanak a „kiváltságosok”. Bankok, multinacionális érdekeltségű, elképzelhetetlen jövedelmű tényezők szóba sem jöhetnek, mint potenciális adóalanyok!

Fizessen a lakosság, úgysem tud tenni ellene semmit. Próbáltak már Bukarest-

Talán tényleg tartanak attól, hogy Magyarország valóban a sarkára áll, munkahelyeket teremt, mezőgazdaságot fejleszt, uram bocsá', megadóztatja a bankokat?

ben és Kijevben is ellenállni a fejhez szegezett ultimátumnak, onnan is hazamentek az IMF prominensei. Hogy miért pont mi kerültünk a nemzetközi sajtó címlapjára? Bízunk azt az összeesküvés-elméletek kiagyalóira. Vagy mégse? Romániában végül 5 százalékkal növelték az ÁFA-t, Ukrajnában 50 százalékkal nőtt a gáz ára.

Talán tényleg tartanak attól, hogy Magyarország valóban a sarkára áll, munkahelyeket teremt, mezőgazdaságot fejleszt, uram bocsá', megadóztatja a bankokat? Ez utóbbtól mindenképpen. Hát mi lenne a „fejlett nyugattal”, ha a picinyke ország példát statuálna, s ezáltal a többi, az EU vezető országai által lenézett népnek is megmutatná: lehet máshogyan! Még a többiek is kedvet kapnának...

Hát ez nagyon nem kell az IMF-nek, s senkinek, akik azért pénzelték a rendszerváltásokat, hogy az sokat hozzon nekik, nagyon-nagyon sokat. Hová lenne a felvevő-piacuk? Hová adnának el bármi szemetet? Kit lehetne tovább zsarolni az adósság-csapdával?

Szép remények ezek, szépek. Félő, aktuális kormányunk egy ideig próbálgatja határait, de végül neki megy a vélt-valós sorompóknak. S akkor fizet. Helyesebben: fizettet. Velünk, akik a rendszerváltásnak szemernyi hasznát sem láttuk, még a bérjegyzékben sem.

Tényleg kifizetjük?

CSEH KATALIN

SZOBORPARKBAN JÁRTAK A FRONTOSOK

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség néhány tagja a hőségben sem akart tétlenkedni. Kirándulást szerveztek – igaz, csak úgy, hamarra, az e-mail listás keretek között – mégis, úgy tízen tiszteletüket tették a Memento Parkban.

Nem voltak sokan, egy hét alatt nehéz többeket összehozni, de még így is érkezett kaposvári fiatal is a kirándulás kedvéért. Úgy gondolták, ideje szervezni valamiféle szabadidős tevékenységet, ami nemcsak a szórólaposztásból és a tüntetésből áll, hanem kikapcsolódást is jelent, mégis kötődik valahogyan a szellemiségünkhöz. A rengeteg turista mellett – akiknek bizonyára más aspektusból mutatták be a parkot – talán csak a Frontosok voltak, akik valóban tisztelegni, történelmet tanulmányozni érkeztek a szobrokhoz. Nem, nekik nem kellett a gagyi-árusok bögréi, a rendszerváltók „romantikus” plakátjai sem.

Kaptak más: egymás társaságát, négy évtized emlékeit, amire lehet, s érdemes is felnézni.

AZ ÖNKÉNTES MUNKA MOZGALMUNKBAN

A Szabadság egyik korábbi számában A dolgozó miniszter cím alatt láthattuk Che Guevarát, aki akkor iparügyi miniszter volt, s részt vett a minisztérium által szervezett önkéntes társadalmi munkában.

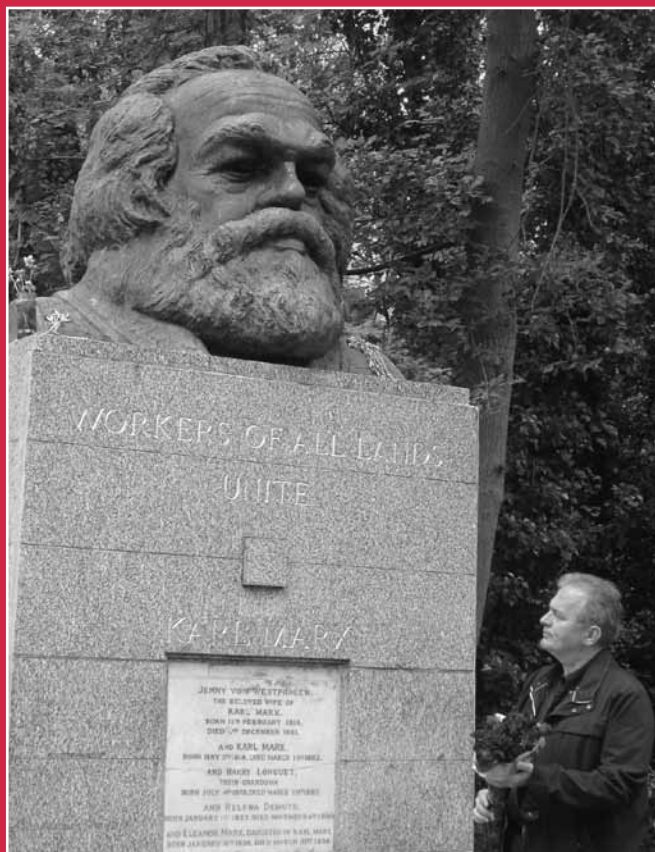
Ez a társadalmi munka mozgalmunk egyik nemes hagyományát elevenítette fel.

Már Lenin, aki akkor kormányfő és a nemzetközi munkásmozgalmak vezetője volt, részt vett 1920-ban a kazanyi pályaudvaron azon a kommunista szombaton, amelyről később híres cikkét írta.

Az ázsiai szocialista országokban nagyon gyakran szerveztek önkéntes munkát a legfelsőbb szintű vezetők részvételével. Mao elnök, Ho apó rendszeresen részt vettek ezeken. Itt két olyan képet közlünk,

amely a maga nemében különlegesnek számít. Az egyikben Kim Il Sung látható az ötvenes években, amikor a párt vezetője és kormányfő volt, paraszttal együtt végzett munkán, rizspalántázás közben. Ez a munka nem csak ügyességet és fizikai erőt igényel, hanem komoly gyakorlottságot is, csak olyan tudja végezni, aki sosem szakadt el a paraszti munka mindennapjaitól. A másik kép Hua Guofeng elvtársat ábrázolja egy építkezésen a hetvenes évek végén. Ő akkoriban a párt és a katonai bizottság elnöke volt. Ennek a képnek az a nevezetessége, hogy a legkésőbbi olyan felvétel, amelyet ebben a műfajban találtunk.

VIDA JÁNOS

MARX SÍRJÁNÁL

London északi részében van egy régi és nagyon szép temető, a Highgate temető. A 19. században létrehozott temetőben nyugszik a tudós Michael Faraday, a regényíró George Eliot. Itt van eltemetve a Dickens-család. S, itt nyugszik a marxizmus egyik megalkotója, Karl Marx is. Mellette családjának néhány tagja, köztük Jenny von Westphalen, a felesége, és Eleonor Marx, a lánya.

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke, aki nemzetközi megbeszélésen tartózkodott Londonban a múlt héten, felkereste Marx sírját és elhelyezte a Munkáspárt virágcsokrát.

**„A múltba csak azért tekintünk vissza,
hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”**

EGYSÉGFONT A FASIZMUS ELLEN

A fasizmus új jelenség volt az 1920-as évek Olaszországában. Amint legutóbb láttuk, nem volt könnyű eligazodni az új helyzetben, megérteni, hogy valójában mi is a fasizmus lényege. Sok zavar volt a munkások, a dolgozók között is, sőt a kommunista pártokban is, amelyek nehezen találták meg a fasizmus elleni fellépés lehetséges útját, a „proletariátus egységes harci frontjának” megteremtését.

VILÁGFORRADALOM VAGY FASIZMUS?

1933. január 30-án a világ haladó közvéleménye megdöbbenéssel értesült: Hindenburg német birodalmi elnök Adolf Hitlert, a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt (NSDAP) vezetőjét bízta meg kormányalakítással, és az új kormány letette az esküt.

Az 1920-as években Németországban jelenik meg a fasizmus másik válfaja, a nemzetiszocializmus. Mi ennek az oka? Németország elveszti az első világháborút. A háború után óriási nyomor, munkanélküliség sújtja az országot. Az ország egy részét francia csapatok szállják meg, Németországot kiközösítik. Az emberek tömegével érzik azt, hogy nincs kiút. Készek elfogadni bármit, amiről úgy vélik, hogy megoldást jelenthet.

Amit Olaszország esetében láttunk, igaz Németországra is. Az 1917-es oroszországi forradalom példa a német munkásság számára. 1919 áprilisában megalakul a Bajor Tanácsköztársaság, a világforradalom álma megvalósulni látszik. A német munkásság küzdelmeit leverik, de a kommunista mozgalom megmarad Németország egyik leglényegesebb politikai erőjének. A kommunisták a választásokon a szavazatok 10-13 százalékát kapják.

A német nagytőke az 1920-as években

a parlamentáris demokrácia eszközeivel igyekszik a hatalmát fenntartani. Az új hatalom biztosítja a polgári demokratikus szabadságjogokat, az általános titkos választójogot, a sajtószabadságot, az egyesülési és gyülekezési szabadságot. Ugyanakkor érintetlen maradt a konzervatív jobboldal feudális és reakciós erőinek bástyája, a junker nagybirtok, helyén marad a hadsereg tisztikara, s a demokratikus köztársasággal hasonlóképpen nem rokonszenvező állami hivatalnoki és bírói kar. A rendszer minden gondja ellenére működik. A tőke elnyomja a munkásmozgalmat, de nem engedi a szélsőjobboldali szélsőségeket sem hatalomhoz.

Az 1929-es tőkés világválság azonban megváltoztatja a helyzetet. A tőke nem képes hagyományos eszközökkel fenntartani hatalmát. A tőke megérti: a baloldal, a kommunisták juthatnak hatalomra, ha nem történik valami. A német nagytőke ekkor nyúl a nemzetiszocializmus eszközéhez. Felkarolják, és pénzügyileg támogatják Adolf Hitlert és pártját, a nemzetiszocialistákat.

A NEMZETISZOCIALIZMUS

A nemzetiszocializmus megzavarja az embereket, a dolgozó tömegeket is. A recept viszonylag egyszerű. Kell egy markáns vezető. Adolf Hitler ilyen. Kiváló szervező, kitűnő szónok. Érti és felhasználja a modern tömegpropaganda minden eszközét.

Kell egy program, amely mindenkinek ígér valamit. A nemzetiszocialisták a német nép minden nyomorúságáért az 1918-as forradalmakat és a weimari köztársaság liberális politikáját teszik felelőssé. Ebből adódik a program is, amely sok embert megfog: az elnyomott és kiszákmányolt Németországból megteremteni az új német birodalmat. A nemzetiszocializmus megoldást ígér a dolgozó tömegeknek is: a munkásságnak munkaalkalmat és több bért, a parasztságnak földet. Mindenki számára vonzó, hogy Hitler fellép a nagytőke, a nagy bankok hatalma ellen, a „kamatrabszolgaság” eltörlését helyezi kilátásba.

A nemzeti szocialista program látszólag tőkeellenes. Ez azonban nem általában a tőkés kiszákmányolás ellen irányul, hanem sajátos módon a zsidók ellen. Megkülönböztetnek ugyanis árja, azaz „teremtő”, és zsidó, azaz „spekulatív” tőkét.

A nemzetiszocializmus kialakítja saját jelkép- és mítoszvilágát, ami tovább manipulálja az embereket. A horogkereszt egy ősi jelkép, amely hol a jó szerencsét, hol a halhatatlanságot jelképezte. Hitler alatt azonban a fasiszták legismertebb jelképe lesz. Hitler a vörös zászlót teszi a fasiszták hivatalos lobogójává. Május elsejét a „nemzeti munka napjává” teszi. „Tiszteljétek a munkát és becsüljétek meg a munkást! – mondja Hitler egy május elseji beszédében. Az első időkben a német munkásság nagy számban lép be a fasiszta pártba.

**„HÁT FRONTBA, ELVTÁRS,
VÉDD MAGAD!”**

A hitleri fasizmus hatalomjutását követően a Komintern vezetői azonnal meghirdetik a küzdelmet a proletariátus egységes harci frontjának megteremtéséért. Ők maguk is értik, hogy a dolog nem egyszerű sem Magyarországon, sem másutt. „A kommunista és szociáldemokrata pártok egységes harci frontjának megteremtését a múltban és a jelenben leginkább akadályozta az, hogy a szociáldemokrata pártok a burzsoáziával való osztály-együttműködés politikáját folytatták” – olvasható a Komintern 1933. márciusi anyagában. A Komintern álláspontja egyértelmű: „a munkásosztálynak az osztályharc talaján megteremtett egységfrontja vissza tudja verni a tőke offenzíváját és a fasizmust”. 1935-ban a Komintern VII. Kongresszusán megszületik Dimitrov árnyalt értékelése a fasizmusról, miszerint a fasizmus a fináncsőke „legreakciósabb, legsovinisztább és legimperialistább elemeinek nyílt terrorista diktatúrája”.

A hír Magyarországra is eljut, többek között a Szovjetunióban kiadott magyar nyelvű anyag formájában. 1936-ban megjelenik A Kommunista Internacionálé VII. vilá kongresszusa. A kongresszus határozatai című pozsonyi kiadású könyv is, mely ismerteti a Végrehajtó Bizottság tevékenységére vonatkozó, 1935. augusztus 1-én elfogadott határozatot. A határozat legjelentősebb pontja a népfrentpolitika megvalósítására vonatkozik: „A fasizmus offenzívája és a Kommunista Internacionálé feladatai a munkásosztály egységéért” – Dimitrov beszámolója alapján.

A pozsonyi kiadást hamarosan követik a hazaiak, álcázott köntösben. A Sellő János: A gyümölcs és az emberi szervezet (Budapest, Forum kiadás) borítólapal terjesztett könyv első oldala a gyümölcs fontosságáról szól, az utolsó a szőlőkultúráról.

A közbeeső oldalakon pedig a Komintern határozatait találja az olvasó. Egy másik kiadás: Dimitrov beszéde, A fasizmus offenzívája és a Kommunista Internacionálé feladatai a munkásosztály egységéért folytatott harcban. Beszámoló a napirend 2. pontjához a Kommunista Internacionálé VII. vilá kongresszusának 1935. augusztus 2-i ülésén — szintén eljutott budapesti kiadásban az olvasókhoz. Az álcázó borítólap a következő: dr. Faludi Ferenc gyermekorvos: Gyermekek étkeztetése, Budapest, A Népegészségügyi Társulat kiadása. Valóban a nép egészségéről volt szó, testi és lelki egészségéről, életéről.

Ebben az időben a munkáselemlőadatokon rendszeresen szavalják Hollós Korvin Lajos versét:

Álljon a front mint a penge éle!
Hahó,
mindenki a helyére!
Hahó, mindenki a helyére!
Törjön a kéz, mely konkolyt hintett,
Egy sorba, hej, seregeinket!
Sorakoznak a barna ingek.
Fekete, fehér, barna ingek,
Hahó, vigyázz.
ma éjjel megölnének minket!
Hát frontba, elvtárs, védd magad!
Csituljon a test vérharag!
Hallgasson most a sunyi száj,
Némuljon a pártos viszály!
Az idő vészharangja kong,
szemközt velünk fasiszta front
rohamzászlóját bontja ki.
Kigyúlt a ház!
Lángol a ház!
Hát jöjjetek
valamennyien oltani!
Helyed üresen áll a sorban,
hát állj be, elvtárs! Állj be, elvtárs!
Gyáva, ki tétováz, ki torpan
és áruló, ki bont, ki ront,
hát állj be, elvtárs, hív a front!
Fel, harcra, elvtárs, hív a front!

KI AD NEKEM MUNKÁT?

1933 augusztusában a KMP a következőket mondja: „Mi, kommunisták a mai válságos időkben azt javasoljuk minden szociáldemokrata, keresztényszocialista vagy szervezetlen munkásnak, hogy teremtjük meg az egész munkásosztály harcos egységfrontját”. A KMP Közpon-ti Bizottsága 1934 októberében ismét javaslatot küld, immáron az MSZDP vezetésének. Közös tiltakozó gyűléseket javasolnak, általános politikai tömegsztrájk előkészítését. De vajon tényleg lesz-e egységfront? Mit válaszolnak a szociáldemokraták? Erről olvashatunk következő számunkban. ■

TANULSÁGOK A MUNKÁSMOZGALOM TÖRTÉNETÉBŐL:

1. A fasizmus csak látszólag tőkeellenes, a valóságban a tőke érdekeit szolgálja.
2. A fasizmus a fináncsőke „legreakciósabb, legsovinisztább és legimperialistább elemeinek nyílt terrorista diktatúrája”.
3. A tőke a szélsőjobboldalt, a fasizmust a kommunista pártok visszaszorítására használja mind a mai napig.
4. A proletariátus egységes fellépése fontos eszköz lehet a fasizmus elleni harcban.

FIDEL CASTRO FOLYTATJA MUNKÁJÁT

A Kubában akkreditált nagykövetekkel találkozott múlt pénteken Fidel Castro, aki négy évig nem jelent meg a nyilvánosság előtt, újabban azonban szinte minden nap megteszi. A 83 éves kommunista vezető a külügyminisztériumban találkozott a diplomáttal, és több mint másfél órán át válaszolt kérdéseikre. Castro arról cserélt eszmét a nagykövetekkel, hogy milyen veszélyekkel járna az emberiségre nézve Észak-Korea vagy Irán megtámadása. Castro teljes szellemi frissességgel vett részt a beszélgetésen, a kérdések megválaszolásánál különböző elemzésekre és sajtójelentésekre

hivatkozott, magabiztosan és pontosan fogalmazott, gesztikulált.

Előző nap a volt kubai elnök Havannában a Nemzeti Akváriumba látogatott el egy delfinshow-ra, ahol Che Guevara lánya is dolgozik. Castro néhány órát töltött az intézményben, ahol többek között elbeszélgetett a dolgozókkal, érdeklődött a létesítmény aktuális helyzetéről, és megnézte a delfinek tenger alatti mutatványát, amelyről azt mondta, soha nem látott még szebb előadást.

Fidel Castro látogatása alatt olyan könnyed témát is érintett, mint hogy fiatal korában egy levegővétellel két percig is kibírta a víz alatt, de hangsúlyosan szót ejtett arról is, hogy a világ jelenleg két sorscsapás, a háború és a környezet tragédiájának árnyékában él.

A volt elnök akváriumi látogatásáról az állami televízió is hírt adott, és a műsorvezető szerint „Fidel Castro életerejéről árulkodnak az elmúlt napok nyilvános szereplései”.

Fidel Castro 2006-ban betegedett meg, és azóta távol maradt a közélettől. Négy év után, július elején azonban visszatért a nyilvánosság elé: először a Nemzeti Tudományos Kutatóközpontban jelent meg, majd pár nappal később az állami televízióban vállalt szereplést. Az exelnök a kubai Világgazdasági Kutatóközpontba is ellátogatott. Fidel Castro átengedte öccsének, Raúlnak az elnöki széket, de változatlanul betölti a Kubai Kommunista Párt első titkári tisztét.

A Szabadság megjelenéséről

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat és A Szabadság-terjesztő futárokat, hogy lapunk a jövő héten technikai okok miatt nem jelenik meg. A kimaradó lapszám helyett egyik augusztusi számunkat bővített terjedelemben kapják kézhez olvasóink. A Szabadság következő megjelenése tehát augusztus 6-án, pénteken lesz.

Szerkesztőség és kiadó

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspарт.hu>